

Kommissionen hävdar att gemenskapen alltsedan förordning nr 725/2004 antogs har haft exklusiv behörighet att åta sig internationella förpliktelser om sjösäkerhetsområdet. Medlemsstaterna har således inte längre någon rätt att framföra nationella ståndpunkter inför IMO i frågor som omfattas av gemenskapens exklusiva behörighet, såvida inte de får tillstånd till detta från gemenskapen.

(¹) EUT L 129, s. 6.

Talan väckt den 1 februari 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-46/07)

(2007/C 82/36)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: L. Pignataro-Nolin och M. van Beek)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 141 EG genom att bibehålla bestämmelser, enligt vilka offentliganställda tjänstemän har rätt till ålderspension vid olika åldrar beroende på om det är fråga om en kvinna eller en man, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen hävdar att det pensionssystem som sköts av INPDAP (Istituto Nazionale della Previdenza per i Dipendenti dell'Amministrazione Pubblica) (nationellt socialförsäkringsorgan för offentliganställda tjänstemän) utgör ett diskriminerande yrkesbaserat system som strider mot artikel 141 EG, eftersom det däri föreskrivs att den allmänna pensionsåldern är 65 år för män och 60 år för kvinnor.

Överklagande ingett den 2 februari 2007 av Masdar (UK) Ltd av den dom som förstainstansrätten (femte avdelningen) meddelade den 16 november 2006 i mål T-333/03, Masdar (UK) Ltd mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-47/07 P)

(2007/C 82/37)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Masdar (UK) Ltd (ombud: A. Bentley och P. Green, barristers)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva den dom som förstainstansrätten meddelade den 16 november 2006 i mål T-333/03, Masdar (UK) Ltd mot Europeiska gemenskapernas kommission, i dess helhet,
- förplikta kommissionen att till klaganden betala
 - i) beloppet 448 947,78 euro i enlighet med klagandens yrkande i mål T-333/03, eller i andra hand, beloppet 249 314,35 euro eller något annat belopp som domstolen finner skäligt, och
 - ii) ränta på beloppet i a., och
- förplikta kommissionen att betala rättegångskostnaderna såväl avseende förfarandet i domstolen som avseende förfarandet i förstainstansrätten.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande att förstainstansrättens dom skall upphävas av följande grunder:

1. Förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den bedömde att klaganden endast hade agerat i enlighet med sin avtalsenliga skyldighet gentemot Helmico, och till följd härav underkände den av klagandens grunder som avsåg obehörig vinst eller utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne (*negotiorum gestio*). Härigenom underlät förstainstansrätten att beakta att klaganden hade rätt att säga upp avtalet redan den 2 oktober 1998.
2. Oavsett huruvida klaganden agerade i enlighet med en avtalsenlig skyldighet gentemot Helmico eller ej, gjorde förstainstansrätten sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den underlät att beakta i) det förhållandet att kommissionen inte var en vanlig avtalspartner, utan istället hade behörighet att kräva återbetalning i enlighet med budgetförordningen av den 21 december 1977 för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (¹) och ii) det sätt på vilket kommissionen utövade denna behörighet.

3. Förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann i) att klaganden inte kunde anses ha agerat frivilligt, ii) att kommissionen kunde sköta de aktuella projekten själv, och iii) att det krävs att en person som gör gällande att han utfört ett ärende för annans räkning utan uppdrag av denne måste ha agerat utan huvudmannens vetskap.
4. Förstainstansrättens slutsatser vad beträffar grunderna avseende obehörig vinst eller utförande av ärende för annans räkning utan uppdrag av denne (*negotiorum gestio*) å ena sidan och grunden avseende berättigade förväntningar å andra sidan är motsägande.
5. Förstainstansrätten gjorde en felaktig bedömning när den underkände den av klagandens grunder som byggde på argument om vållande på grund av att klagandens argumentation inte var tillräcklig, mot bakgrund av att saken framstår som uppenbar under omständigheterna i målet och i den särskilda situation då kommissionen utövar sin behörighet att kräva återbetalning enligt budgetförordningen.
6. Förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig bedömning när den fann i) att det inte fanns någon bevisning som styrkte att de löften klaganden litade på lämnades vid mötet den 2 oktober 1998 och ii) att det var högst osannolikt att sådana löften lämnats.
7. Förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att kommissionens underlåtenhet att föra protokoll över mötet den 2 oktober 1998 visade att detta möte var av informell karaktär och, mot bakgrund av denna felaktighet, felaktigt bortsåg från den möjligheten att kommissionen kunnat lämna ett sådant löfte på ett eller annat sätt. Vidare beaktade förstainstansrätten felaktigt det sätt på vilket löftet uttrycktes, och underlät felaktigt att beakta det rätta sammanhanget, nämligen det sammanhang i vilket kommissionen åtagit sig att inte göra något annat än att betala för utfört arbete enligt en vederbörligen upprättad avtalsspecifikation, och för vilket kommissionen redan hade budgeterat medel.

(¹) EGT L 356, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour d'appel de Liège (Belgien) den 5 februari 2007 – État belge mot Les Vergers du Vieux Tauves SA

(Mål C-48/07)

(2007/C 82/38)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour d'appel de Liège (Belgien)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: État belge

Svarande: Les Vergers du Vieux Tauves SA

Tolkningsfråga

Är lagen av den 28 december 1992 om ändring av artikel 202 i code des impôts sur les revenus 1992, enligt vilken den som erhåller utdelning från ett aktiebolag måste inneha en andel i det utdelande bolagets aktiekapital för att utdelningen i fråga skall vara skattefri, förenlig med bestämmelserna om andel i aktiekapitalet i direktiv 90/435/EEG av den 23 juli 1990 (¹) och i synnerhet med artiklarna 3, 4 och 5 i det direktivet, när omständigheterna är sådana att det i den aktuella lagbestämmelsen inte uttryckligen anges att aktierna i fråga skall innehas med fullständig äganderätt, och det därför – i enlighet med motpartens tolkning – underförstått skulle vara tillåtet att låta utdelning från aktier som innehas med nyttjanderätt omfattas av skattefrihet?

(¹) Rådets direktiv 90/435/EEG av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater (EGT L 225, s. 6; svensk specialutgåva område 9, volym 2, s. 25).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Arbeidshof te Brussel (Belgien) den 6 februari 2007 – Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding mot NV Firma Feryn

(Mål C-54/07)

(2007/C 82/39)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Arbeidshof te Brussel

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

Motpart: NV Firma Feryn